

af dette Spørgsmaal indenfor Sognemenighederne. Naar Spørgsmaalet bliver forelagt til Sognemenighedens Afgørelse, vil det medføre en Valgkamp, en Stemmeafgivning, hvorved der gives Flertallet Magten til at bestemme over Præstegaardsjordernes Skæbne. Jeg kan ikke se rettere end, at en Ordning som den foreslaaede løser ikke Spørgsmaalet om det ejendomsretlige Forhold, der gentagne Gange er fremført i dette høje Ting. Jeg kan ikke se rettere end, at hvis Flertallet faar Magten til at behandle Præstegaardsjorderne efter Loven af 4. Oktober 1919, udelukker det paa ingen Maade, at det Mindretal, der tabte ved denne Valgafgørelse, kan bringe Spørgsmaalet frem for Domstolene, hvis de fastholder den Betragtning Rigtighed, at de har Medejendomsret til Præstegaardsjorderne. Derfor forekommer det mig, at den eneste Mulighed for at skabe Ro om det Spørgsmaal, er, at vi gennemfører en ensartet Lovgivning paa dette Omraade for hele Landet og afskærer al Uvished og den urostiftende Afgørelse, som ogsaa det foreliggende Ændringsforslag er. Derfor tilraader jeg at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag.

J. Oskar Andersen: Den Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Nis Nissen fremsatte fornylig overfor mig, gør det Indtryk paa mig, at jeg fremtidig ikke vil tage saa overmaade stærkt Hensyn til Bemærkninger, det ærede Medlem fremsætter i den præcise og skarpe Form, hvori han fremsatte disse her. Jeg gik ud fra, at naar det ærede Medlem havde en saa afgjort Mening bl. a. i et Ejendomsspørgsmaal, som griber saa dybt ind og vedrører en Institutions hele Liv saa stærkt, som denne Afgørelse vil gøre, saa maatte det ærede Medlem have foretaget en meget alvorlig Undersøgelse. Men jeg hører, at det ikke er Tilfældet. Jeg vil kun underrette det ærede Medlem om, at det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem gaar ud fra, at andre Rigsdagsmænd tager deres Gerning paa samme Maade.

C. O. Pedersen: Til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen vil jeg sige, at jeg finder ikke, at det Forslag, der her behandles, egner sig til Behandling i det Udvalg, som der er Tale om i den næste Sag paa Dagsordenen. Det rette Retsforhold, hvorom Striden staar, kan kun afgøres af Højesteret en Gang til sin Tid og ikke af noget som helst Udvalg, ligegyldig hvorledes det er sammensat.

Den højtærede Minister sagde, at jeg ved første Behandling havde stillet som ufravigeligt Krav, at det, som jeg skulde stemme for, skulde skabe Ro. Ja, det er rigtigt. Den Ordning, som jeg den Gang stillede i Udsigt, at jeg kunde stemme for, skulde kunne skabe Ro. Men jeg stillede tre Krav som ufravigelige for mit Vedkommende. Det ene var, at Frivilligheden skulde ligge til Grundlag, og det skete i det Øjeblik, vi lagde Sagen ud til Sogneafstemning. Endvidere stillede jeg Krav om, at vi kun skulde have en Slags Husmænd i Sønderjylland, naar det drejede sig om Vilkaar af den Beskaffenhed, her er Tale om. Jeg stillede endnu et Krav om, at vi ikke ved en Sag som denne maatte forfuske Grundlaget for Valget af Menighedsraadene, og jeg tror, at den højtærede Minister vil indrømme, at de tre Krav fyldestgøres af det stillede Ændringsforslag. Men jeg sagde til Slut i min Tale ved første Behandling, at jeg tog Afstand fra at tilfredsstille den politiske Agitation, og det gør jeg ogsaa i Dag.

Holger Andersen: De Udtalelser, som min Partifælle det ærede Medlem Hr. Axel Møller fremsatte til det ærede Medlem Hr. Nis Nissen i Anledning af dennes særlig til mig rettede Udtalelse om den i Øjeblikket i Sønderjylland bestaaende Rets-tilstand, kan jeg selvsagt ganske give min Tilslutning. Jeg er meget vel kendt med de Artikler, som det ærede Medlem Hr. Nis Nissen nævnte, af Stiftskasserer Rasmussen, men jeg kan ogsaa forsikre det ærede Medlem om, at hvis han spørger de mest fremtrædende Kendere, vi har paa dette Omraade ved vort eget Universitet, vil han faa ganske andre Oplysninger end disse, og for den, der virkelig har sat sig ind i det foreliggende Spørgsmaal, er der ikke Spor af Tvivl om, at Forfatteren af de paagældende Artikler paa forskellige afgørende Punkter gør sig skyldig i store Misforstaaelser af de paa dette Omraade herskende tyske Retsbegreber. Og det forekommer mig, at naar der her rejses et Søgmaal af saa vidtrækkende og dybtgaaende Betydning, hvor store Dele af dette Ting nærer Tvivl om, hvorvidt det Forslag, der fremsættes her, er grundlovsmedholdeligt, hvor to store Partier fremsætter Udtalelser af den Art, som her er faldet ved første og anden Behandling, forekommer det mig, at man ikke tjener Rigsdagens Anseelse, som der har været Tale om her, ved ikke at være paa den fuldkomne sikre Side med Hensyn til den Lovgivning, man vælger. Jeg